

*Добрі справи ходять,
та й водою колами.
Не по справах визнаєте,
за думками кволими*

1. Муха

Сашко отямився. Його нудило. Але якщо не ворухитися, то було стерпно. Перше, що впало у вічі, і перше, що спало на думку, — це муха. Велетенська засохла муха, яка вже бозна-скільки часу безславно покоїлася на дні плафона світильника начебто стерильної реанімації, де він отямився.

Муха — реанімація — нонсенс.

Нонсенсом було і все те, що трапилося до цього. Але про це згодом. Нині була лише муха. Свідомість повільно поверталася разом із рештками пам'яті перерваної якоїсь миті того промозкого і, потрібно визнати, доволі безмозкого вечора, коли йому закортіло продовжити після пива. Муха. Вона не давала йому спокою. Як таке можливо? Тут?

— Муха! — перше, що промовив він. — Тут муха!

— Еге ж, муха. Нарешті отямився, — басовито-совиним голосом пролунала груба жіноча відповідь із-за перегородки з євровікнами, і постать у білому наблизилася до нього.

— Мене звати Галя. Пити хочеш? — і велетенський бюст навис над обличчям.

Галя, схоже, була черговою медсестрою. Вона була з тих, що бачила все, крім хіба що атомної бомби над Хіросімою. Галя працювала в районній лікарні п'ять років і звикла до всього.

— А чим пані пригощає сьогодні? — спробував пожартувати він.

— Що?.. — на якусь мить ошелешено глянула на нього Галя.

Сашко спробував кволо усміхнутись і доволі швидко збагнув недолугість свого жарту.

— Ти шутішь, пацан? Зара клізму всандаю! В носа! Герой, бля, найшовся! Чуєш, Сою? — звернулася Галя до поки що невидимої помічниці за перегородкою.

— Ги, це він ще в туалет не ходив, — відгукнувся невидимий голос, — тоді послабшає.

— Я перепрошую. Так, дайте води, — відповів Сашко, в якого справді пересохло в роті після наркозу.

— Отож, дивись мені, пацан, — і Галя нахилила склянку з водою йому до рота, —

тільки трохи! Губи помочи лишень, а то потім загидиш мені всю подушку!

Сашко, внутрішньо не погоджуючись із таким своєрідним правом власності на подушку, сьорбнув теплуватої водички, йому хотілося ще, але сувора Галя відірвала склянку від рота:

— Досить! Наблюєш зара тут мені.

— Та ні... — почав було він і тієї ж миті ледве встиг відвернути голову навбіч.

Блідо-жовте блювотиння таки порснуло з нього.

Сашко вже подумки здався, готуючись до неминучої відплати від грудастої Галини. Не інакше як «бюст» або «Памела» він її подумки вже не називав: хоча Памела Андерсон, як то кажуть, відпочиває. Ну хто ще з таким бюстом погрожуватиме тобі клізмою в носа? Коли ти сам ледве ворушиш кінцівками? І коли та бридка муха висить у тебе над головою?

Але Памела, чи то пак Галина, лише коротко лайнулася:

— От бля, Соня, дай рушника, ще на раз буде.

Сашко, зрозумівши, що нових баталій не буде, полегшено зітхнув і, забувши про муху, знову поринув у сон. У сон без снів. Принаймні на якийсь час.

2. «Чудо в пір'ї»

— Ну не вашу мати! — відставивши горнятко чаю з лимоном, зайшлася Галина, ледь не перекидаючи своїм могутнім бюстом пластиковий стіл в ординаторській.

Причиною цього бойового кличу був гучний металевий брязкіт із коридору. Блимнуло освітлення і запищало обладнання, що перейшло на резервне живлення.

— Кого там ще чорти принесли? — Галя кинулася до дверей.

У коридорі було майже темно; самотньо жевріла аварійна лампочка, якої ледь вистачало, щоб освітити каземати цього храму охорони здоров'я, збудованого ще за радянських часів.

Балони з киснем, здоровенні балони, кожен з яких не так просто зрушити з місця, валялися на підлозі. Як таке могло статися? Із розтрощених дверцят щитової, здіймався димок.

— Ну піздец! — зітхнула Галя-Андерсон. — Тепер ще й навпомацки зміну здавати.

На підлозі щось завовтузилося і почало здійматися на ноги. Галя розгледіла силует і підійшла ближче, готуючись до нападу:

— Ти хто, чудо в пір'ї? Ти знаєш, скільки це все добро коштує?